

Martinus:

JEG'ET OG EVIGHEDEN

Dødsfrygten.

Hvorfor er saa at sige alle Mennesker bange for at dø? - Ja, der er endog Mennesker, der kun kan tænke paa Døden med sand Rædsel. Og dog er den Proces, vi kalder "Døden", noget, der er absolut uundgaaeligt for ethvert ufærdigt levende Væsen paa Jorden. Alle vi, der lever i en fysisk Organisme, kan umuligt undgaa nævnte Proces. Vi skal alle igennem den. Naar Menneskene og forøvrigt ogsaa de mere fremskredent udviklede Dyr er bange for Døden, har det sin dybeste Rod i den almengældende næsten totale Uvidenhed om dens virkelige Natur og Hensigt, Menneskene lever i.

Hvorfor Organismen bliver til et Lig.

Det almene Jordmenneskes Kendskab til forannævnte Proces strækker sig kun til den Del af samme Proces, som foregaar paa det fysiske Plan. Det virkelig konkrete her er kun dette, at den normale "Død" udløser sig som en absolut Søvn, der kommer over vedkommende Væsen. Denne Søvn adskiller sig fra den almindelige Søvn derved, at Væsenet ikke mere vaagner op til Liv og Virksomhed i det fysiske Legeme, som derved er blevet til et "Lig". Og de overlevende bliver derefter Vidne til, at dette Lig gaar i Opløsning. Det, der før benyttede denne Organisme til at aabenbare eller tilkendegive sig i for sine Omgivelser, det, der hørte med Ørene, det, der saa med Øjnene, det, der kunde bevæge Organismen, er totalt forsvundet. Organismen er saaledes totalt forladt eller frigjort af dette "Noget". Derfor er den nu et Lig, et Vrag, der maa opløses for atter at gaa over i Kredsløbet akkurat som det visne Løv om Efteraaret.

Hvorfor Menneskene faar den Opfattelse, at Organismens Undergang er det paagældende Væsens Undergang.

Da det "Noget", som før beherskede Organismen og bevirkede, at denne var levende, er noget totalt usynligt for fysisk Sansning og derfor kun kunde erkendes igennem dets Tilstedeværelse som Behersker af den fysiske Organisme, som nu er blevet et Lig, er der i stor Udstrækning opstaaet den Overtro eller falske Forestilling, at dette usynlige "Noget" var identisk med Organismen. Man opfatter saaledes det fysiske Legeme som identisk med selve det levende "Noget", der aabenbarede sig igennem Organismen. Ja, man fattede slet ikke dets Eksistens, eftersom det ikke var tilgængeligt for fysisk Sansning. Og naar man ikke anerkendte dette "Noget", var der kun Organismen tilbage, eftersom man kun kunne anerkende det, der var fysisk synligt eller tilgængeligt for fysisk Sansning. Og med denne Misforstaaelse kunde Væsenerne kun faa det Indtryk, at Organismens Undergang var det levende Væsens Undergang. Og med Udsigt til en saadan Undergang af sig selv og sit Liv, var Døden ikke særligt opmuntrende og er heller ikke den Dag i Dag særligt inspirerende eller befordrende af Livsglæde. Desto bedre et Menneske har det her paa det fysiske Plan, og jo mere lykkeligt det er ved fysiske eller materielle Goder, desto større er dets Frygt for at skulle "dø", fordi det netop tror, at denne "Død" er et totalt Ophør af dets Liv og Eksistens.

Hvorfor skulle "Døden" ikke være en Nydelse ligesom alle andre normale Livsprocesser? -

Da Døden er en for alle fysiske levende Væsener almengældende Proces, akkurat ligesom de levende Væseners Fødsel, deres Mættelse af Sult, deres Slukning af Tørst, deres Afføring, deres Søvn og andre af de permanent gældende daglige Livsprocesser, viser det sig her, at der er noget forkert med Hensyn til Væsenets Frygt for Døden. Det

Det er en kendsgerning, at det er en Nydelse eller Velbehagelighed for Væsenet at opleve de nævnte permanente daglige Livsprocesser. Det er en Nydelse at faa mættet sin Sult og slukket sin Tørst, ligesaavel som det er en Nydelse at have Afføring, naar man trænger til dette, og Hvile og Søvn, naar man trænger til det. Normalt nærer man absolut ikke Frygt for disse Processer, tværtimod, de er som nævnt en Nydelse eller Behagelighed. Hvorfor nærer Menneskene da Frygt eller Rædsel for "Døden"? - Hvorfor skulle den ikke være en Nydelse for Væsenerne akkurat ligesom de andre nævnte Livsprocesser? - Den er i ligesaa høj Grad en Udløsning af noget for Væsenet livsvigtigt, som Udløsningen af Mættelse af Sult, Søvn og Afføring er det.

Hvorledes "Døden" er en Velsignelse for Organismens Ophav.

Normalt kommer Døden først, naar Væsenet er "mæt af Dage". Da den fysiske Organisme er et skabt eller opbygget Redskab for Væsenets fysiske Sanseoplevelse og Manifestation, maa dette Redskab ligesom alle andre fysiske skabte Redskaber være Genstand for Slidtage. Det er denne Slidtage, der bevirker Væsenets "Alderdom". Naar denne Slidtage er naaet saa langt frem, at Organismen ikke mere er et tilstrækkeligt Redskab for Væsenets fysiske Oplevelse, bliver det automatisk frigjort fra det førnævnte "Noget", for hvilket det har været Redskab. At dette "Noget" bliver befriet fra en Organisme, der er saa svækket, at Væsenet ikke mere kan orientere sig eller klare sig ved egen Hjælp paa det fysiske Plan, kan da kun være en guddommelig Velsignelse for det samme "Noget". Og derved bliver "Døden" en Behagelighed analog med de andre nævnte Livsprocesser, der ogsaa var en Nydelse eller Behagelighed. Naar Væsenerne ikke desto mindre er bange for "Døden", er det saaledes, som før nævnt, udelukkende fordi, de opfatter sig som identiske med deres fysiske Legeme og tror, at dette Legemes Undergang er deres egen Undergang. Hvis ikke Væsenet var Offer for denne Overtro, vilde det være henrykt ved Tanken om den Befrielse fra et svækket eller læderet og ubrugeligt fysisk Legeme, som "Døden" i sin normale eller naturlige Form er.

Sanser i Kraft af hvilke Menneskene vil opleve Udødelighed og andre af Livets store Facitter.

Naar Døden kun udgør en saadan Befrielse og ikke er et totalt Ophør af det levende Væsens Eksistens, hvorfor har Naturen eller Forsynet saa ikke givet Væsenet Sanser, ved hvilke det kunde erkende denne Befrielse eller "Døden"s sande Natur og derved blive skaa- net for den Dødsfrygt eller Rædsel for "Døden", som det ellers lever i? - Hertil er der det at svare, at saadanne Sanser virkeligt er paa Vej i den jordmenneskelige Psyke. Væ- serne er jo under Udvikling, og denne Udvikling vil i allerhøjeste Grad give Menneskene Sanser, igennem hvilke de ikke blot oplever deres egen Udødelighed, men ogsaa Løsningen paa alle de psykiske Gaader, der i Dag knytter sig til deres fysiske Livs Eksistens og deres Skæbnetilstand for tilsidst helt at faa kosmisk Bevidsthed og blive eet med Gud og derved komme til at fremtræde som den totale Opfyldelse af Guds Plan med det levende Væsen, nemlig: Mennesket i Guds Billede efter hans Lignelse.

Hvordan vi kan vide, at vor Organisme og vort "Jeg" ikke er identiske.

Naar vi ser paa et levende Væsen i Kraft af vore fysiske Sanser, hvad er det saa, vi bliver Vidne til? - Vi bliver Vidne til en fysisk Organisme, der bliver behersket og dirigeret af "Noget", vi ikke kan se. Det er dette "Noget", vi udtrykker som "Jeg'et". Dette "Noget" er altsaa ikke noget fysisk, thi det kan ikke iagttages med vore fysiske Sanser. Hvordan kan vi da vide, at det eksisterer, og at Organismen og dette "Jeg" ikke er identiske? - Denne Viden kan vi ikke undgaa at komme til, naar vi indgaaende iagttager

den fysiske Organisme. Jo mere vi iagttager den, desto mere bliver vi Vidne til, at den kun udgør et slet og ret Redskab. Hele dens Struktur er udelukkende kun opbygget for at skulle opfylde et særligt bestemt Formaal. Vi ser saaledes, at det levende Væsens Organisme ikke udgør det primære ved samme Væsen. Den kan i sig selv ikke være det virkelige levende Væsen. Den bliver som nævnt totalt behersket og dirigeret af et usynligt "Noget". Dette over Organismen herskende "Noget" eller Jeg'et maa urokkeligt være det virkeligt levende.

Jeg'et og dets Organisme.

I vor Manifestation og Tale udtrykker vi hele Tiden dette "Jeg", som det bestemmen- de over vore Handlinger, det bestemmende over vor Villie, ligesom vi ogsaa udtrykker det samme "Jeg" som det, der begærer og ønsker, som det der bliver glad eller bedrø- vet. I alle vore egne Situationer udtrykker vi os selv ved dette "Jeg". Da dette Jeg ud- trykker eller tilkendegiver sig ved Hjælp af sit fysiske Legeme, ligesom det samme Le- geme er Redskab for dets Sansning eller Oplevelse, bliver det levende Væsen saaledes her synligt som et "Noget", der har et Redskab for Sansning og Manifestation. Samtidigt bliver det ogsaa en Kendsgerning for os, at dette Redskab er skabt. Det har haft en Be- gyndelse, ligesom det ogsaa vil faa en Afslutning. Dette Redskab er saaledes tids- og rum- dimensionelt. Vi ser, det udgør een eneste stor Kombination af Organer, beregnet hvert til sit Formaal, saaledes at nævnte "Noget" eller Jeg'et kan bruge det til Skabelse af sin Oplevelse og Manifestation. Da dette Redskab, altsaa Væsenets fysiske Legeme, er byg- get op af fysiske Materier, kan det akkurat ligesom andre fysiske skabte Ting komme ud for Læderinger eller Beskadigelser. I samme Grad, som Redskabet er beskadiget, ophører det altsaa med at være Redskab for det paagældende Jeg. Beskadigelserne kan være saa store, at Redskabet er totalt ubrugeligt for Jeg'et. Og Redskabet, hvilket altsaa vil sige: Organismen eller det fysiske Legeme, bliver som før nævnt udskilt fra Jeg'et. Dette bli- ver altsaa befriet fra denne Organisme, som det nu ikke mere kan have det mindste Ud- bytte af. Ja, det vilde jo være en ganske forfærdelig Gene for Jeg'et, hvis det ikke netop blev befriet fra dette ubrugelige Redskab.

"Døden" udgør ikke nogen som helst absolut eller virkelig Død.

At det fysiske Legeme saaledes gaar under, enten ved Lædering eller Slidtage, be- tyder altsaa ikke, at Jeg'et gaar under. Det kan blot ikke mere manifestere sig i fysisk Materie. Det er derfor, at de overlevende kommer ud for den Opfattelse, at det paagæl- dende Væsen eller "Jeg", som manifesterede sig igennem Organismen, er død, hvilket her vil sige: er totalt ophørt med at eksistere. Og det er denne Opfattelse af eller Tro paa, at Væsenets Liv og Eksistens totalt ophører ved denne Jeg'ets Befrielse fra sit ubrugeli- ge, fysiske Legeme eller fysiske Sanseredskab, der skaber de overlevendes Frygt og Ræd- sel for Døden, ligesom den ogsaa skaber Sorg hos den "Dødes" overlevende Venner, idet de ikke mere kan opleve ham eller hende paa det fysiske Plan. Men denne Opfattelse af "Døden" er saaledes i allerhøjeste Grad en Illusion. Døden er ikke nogen som helst abso- lut eller virkelig Død.

Jeg'ets Udødelighed.

Da Døden kun kan eksistere som en Opløsningsproces, kan den umuligt ramme noget, der ikke er bygget op. Kun det, der er bygget op, altsaa de skabte Ting, kan nedbrydes. Men da det levende Væsens Jeg umuligt kan være skabt eller bygget op, men i sig selv er det eneste eksisterende i Tilværelsen, der kan bygge noget op, kan det i sig selv u- muligt nedbrydes eller opløses. Det udgør saaledes i sig selv Skaberen og kan saaledes ikke være identisk med det skabte. Kun det skabte kan blive til og atter forgaa. Men

Realiteter, der ikke er skabt, ikke er bygget op, kan umuligt nedbrydes eller forgaa. Saa-danne Realiteter kan derfor kun være uforgængelige og dermed evige. Jeg'et er saaledes evigt og dermed udødeligt.

Vor kosmiske Struktur er i Guds Billede.

Da hele Verdensaltet viser sig for os som een eneste stor Skabelsesproces og derved ogsaa som et tilsvarende Ocean af skabte Foreteelser, der i sin allerhøjeste Analyse viser sig at være til Glæde og Velsignelse for levende Væsener, bliver det til Kendsgerning for os, at Verdensaltet udgør tre urokkelige Analyser, nemlig: Skaberen, Skabeevnen og det skabte. Disse tre Realiteter rummer i sig lige akkurat de tre Principper, der skal til, for at et "Noget" kan fremtræde som et levende Væsen. Da disse tre Principper ikke kan eksistere selvstændigt eller uafhængigt af hverandre, udgør de saaledes et treenigt Princip. Hvis Skaberen ikke eksisterede, vilde hverken Skabeevnen eller det skabte være til. Hvis Skabeevnen ikke eksisterede, vilde det skabte, hvilket vil sige Verdensaltet med alle dets Oceaner af Detailler umuligt kunne være blevet til. Verdensaltet udgør saaledes i sig selv et levende Væsen, i hvilket vi alle leve, røres og er. Iagttager vi os selv, udgør vi ligeledes et treenigt Princip. Vort Jeg udgør Skaberen, ligesom vi ogsaa har en Skabeevne og et Resultat af denne Skabeevne, nemlig: vor Organisme og Væremaade og øvrige Frembringelser. Vi er saaledes i vor kosmiske Struktur i Guds Billede.

Hvorfor det levende Væsen i sin kosmiske Struktur er hævet over Tid og Rum.

Naar vi saaledes i vort højeste Selv udgør det allerhøjeste Princip, der manifesterer sig igennem de to andre Principper: Skabeevnen og det skabte, er vi altsaa i vort højeste Selv hævet over Tid og Rum. Da vort Højeste Selv er identisk med Skaberen, kan dette ikke nogen Sinde være blevet til, men har evigt været til. Men naar det evigt har været til, har det ingen Alder. Man kan ikke sige, at det er saa og saa gammelt, da det jo ikke har haft nogen Begyndelse, men er uendeligt. Det er derfor hævet over alle Begreber om Tid. Da det i sig selv udgør Skaberen og saaledes er Frembringeren af det skabte, kan det i sig selv ingen Analyse have, thi hvad vi saa end vil sige om det selv, kan vi kun udtrykke det ved noget, som det har skabt. Siger vi om det, at det er ondt, eller det er godt, er dette Onde eller dette Gode noget, det har frembragt, og det kan saaledes ikke være nogen Analyse af det selv, eftersom det jo eksisterede før det frembragte. Det kan derfor kun være navnløst i sin virkelige kosmiske Natur. Det er hævet over alle skabte Foreteelser og kan saaledes ikke udtrykkes som identisk med disse. Da kun det skabte udgør Tid og Rum, er vort højeste Selv saaledes hævet over alle Begreber om Tid og Rum. Det er kun dets Frembringelser, der er tids- og rumdimensionelle og derfor foranderlige og forgængelige. Da det levende Væsen saaledes kun kan aabenbare sig igennem forgængelige Foreteelser, her ind under hører ogsaa dets fysiske Organisme, er det ikke saa mærkeligt, at det bliver opfattet som dødeligt, saalænge man paa Grund af manglende Udvikling ikke er i Stand til at gennemskue det levende Væsens kosmiske Struktur.

(Sluttes i næste Kontaktbrev)

Martinus:

JEG'ET OG EVIGHEDEN II

Vor Organisme er ikke det samme som vort Selv eller Jeg.

Det levende Væsens virkelige, fundamentale og evige Struktur er saaledes usynlig og kan kun indirekte opfattes igennem dets Manifestationer, til hvilke dets fysiske Legeme hører. Men da dette Legeme er noget, som er skabt af vedkommende levende Væsen, er det saaledes absolut ikke det levende Væsen selv. Men naar Organismen ikke udgør de levende Væseners virkelige Selv, har vi jo aldrig nogen Sinde set et levende Væsen. Vi har saaledes aldrig nogen Sinde set vore Venner eller vore Fjender, vore Forældre eller Søskende, eller noget som helst andet Væsen. Vi har kun set disse Væseners midlertidige Organisme eller skabte Redskab for deres Manifestation og Tilkendegivelse.

Det levende Væsens kosmiske Analyse: "Noget, som er".

Den Forvandling, disse Legemer eller Redskaber for disse Væseners Manifestation gennemgaar, gælder ikke for de paagældende levende Væseners virkelige Selv. Dette er evigt uforanderligt. Det er kun i Væsenets eller Jeg'ets Manifestationer, at Forvandlingen sker. Disse Manifestationer kan være mere eller mindre fuldkomne, de kan være onde, eller de kan være gode, de kan opløses eller tilintetgøres, de kan være gamle, eller de kan være nye o. s. v. Men Væsenets virkelige Struktur er hverken god eller ond, den kan hverken være ny eller gammel, den kan hverken tilintetgøres eller opløses. Væsenets virkelige og absolut eneste Analyse er den, at det kun udgør "Noget, som er". Men det kan altsaa tilkendegive sig i en Mangfoldighed af Variationer. Og naar Væsenet kommer ud for den saakaldte "Død", er det absolut ikke Væsenets kosmiske Struktur og Jeg, der dør, men blot en Manifestation af dette, der dør, hvilket i dette Tilfælde vil sige: dets fysiske Legeme. Det levende Væsen kan altsaa ikke dø. Det af det levende Væsen, der udgør Skaberen og Skabeevnen, eksisterer stadig, selv om den fysiske Organisme er gaaet under. Dette vil igen sige, at Væsenet lever videre og kan stadigt skabe og opleve, men naturligvis ikke mere paa det fysiske Plan.

Hvorfor det er urimeligt at antage, at Væsenets nuværende fysiske Organisme er den eneste, i hvilken det har oplevet Livet.

Vi har nu konstateret nogle Realiteter, der viser, at det levende Væsen ikke er identisk med sit fysiske Legeme, men udgør en evig uforanderlig Realitet, der kan skabe og opleve. Foreløbig har vi ganske vist kun set, at den Manifestation og Oplevelse var i Kraft af dets fysiske Organisme. Men naar det virkelige Væsen bag Organismen udgør en evig Realitet, der kan skabe og opleve, vilde det være ganske urimeligt at antage, at dets nuværende fysiske Organisme, der kun er ganske midlertidig og iøvrigt meget forgængelig, skulde være den eneste Organisme, dette evige kosmiske Væsen har skabt, og det korte fysiske Liv, som det igennem den kan faa, skulde være den absolut eneste Oplevelses- og Manifestationstilstand, det har Mulighed for at opleve. Hvordan saa med den uendelige Fortid, som det har haft før det nuværende Liv? - Og hvordan med den uendelige Fremtid, der venter det efter det nuværende Liv? - Skulde denne evige Eksistens udenfor dets nuværende fysiske Liv blot være en øde Ørkenvandring, en detailleløs eller manifestationsfri Eksistens, en dødlignende Søvn? - Hvortil saa den evige Skabeevne? - Og hvortil det nuværende fysiske Liv, dette lille Støvfnug af Tid i Forhold til Evigheden? - Hvortil en evig Eksistens og en tilsvarende evig Skabeevne, hvis det levende Væsen kun skal bruge den til Skabelsen af en saa u-

betydelig Støvnugoplevelse, som et enkelt fysisk Jordliv vil være at betragte i Forhold til denne evige Eksistens og tilsvarende evige Skabemulighed? - Nej, en saadan Urimelighed forekommer absolut ikke i den guddommelige Verdensorden. Alle bliver her kun skabt til Opfyldelse af absolut nyttige Formaal. Og Opfyldelsen af disse Formaal er udelukkende dette, at de bliver til Glæde og Velsignelse for levende Væsener. Derfor vil ogsaa den evige Skabeevne udelukkende kun have til Formaal at give det levende Væsens evige Eksistens en tilsvarende evig permanent Livsoplevelse af Manifestation og Skabelse.

Det levende Væsen har en aandelig Struktur.

For at foranstaaende kan blive opfattet som Virkelighed, maa der være noget ved det levende Væsen, der viser, at det ikke udelukkende kan jonglere med fysiske Materier, men at det ogsaa jonglerer med usynlige Materier, der ikke, ligesom de fysiske, er direkte tilgængelige for fysisk Sansning. En saadan Jongleren med Materier eller Stof, der ikke er fysisk, ser vi i Væsenets hele Bevidsthedsfunktion. Dets Tænkning og Sanseindtryk skabes i Kraft af en Materie, der ikke er tilgængelig for fysisk Sansning. Alt, hvad Væsenet normalt aabenbarer igennem sine fysiske Manifestationer, har det først udtænkt sig i Form af Tankebilleder eller Tankestrukturer. Denne Oplevelse i Tankebilleder og Tankestrukturer eller Tankekombinationer er absolut ikke en fysisk Oplevelse. Den udgør saaledes en absolut saakaldt "aandelig Oplevelse". Uden en saadan aandelig Oplevelsestilstand vil Væsenets fysiske Oplevelse og Manifestation være en total Umulighed. Det er ud fra denne Væsenets Tanketilværelse, at dets fysiske Tilværelse skabes og opleves. Væsenet har saaledes foruden sit fysiske Legeme en aandelig Struktur. Da det med denne Struktur kan forme og skabe Tankebillederne, lede og styre den fysiske Organisme, lede og styre sine Manifestationer og Oplevelser paa det fysiske Plan, kommer vi atter til at se, at det virkelige levende Væsens fysiske Legeme kun er et Redskab for et aandeligt Væsen.

Hvorledes vi kommer til at erkende, at der eksisterer et højere Tilværelsesplan end det fysiske.

Alle levende Væsener lever saaledes i Virkeligheden slet ikke paa det fysiske Plan. Deres fundamentale Bevidsthed, Tankefunktion og Villieføring udgør udelukkende en Funktion i , eller Jongleren med, aandelig Materie. Derved kommer vi til at erkende, at der eksisterer et højere Tilværelsesplan end det fysiske, og at det er paa dette Plan, at det levende Væsen eksisterer og har hjemme. Igennem det fysiske Legeme oplever det kun Reaktionen af det fysiske Legemes Berøring med de fysiske Materier. Disse Reaktionen bliver igennem det fysiske Sansesystem omdannet til aandelige Impulser, hvilket vil sige: elektriske Impulser. Disse Impulser overføres derefter til Væsenets aandelige Struktur og bliver til Erkendelse. Først igennem denne Erkendelse oplever Væsenet, hvad det er, det igennem disse Sanseimpulser oplever. Og det er saaledes først her, at Oplevelserne bliver til Bevidsthed, Viden og Erindringer. Det er altsaa ikke paa det fysiske Plan, at det oplever Kendskabet til det, det sanser igennem de fysiske Sanser. De fysiske Sanser kan kun markere Reaktionen, og gennem Hjernesystemet omdanne disse til elektriske Impulser, der gaar i Kontakt med Væsenets aandelige Struktur, der udelukkende er Organ eller Legeme for disse fysiske Sanseimpulsers Omdannelse til Erkendelse eller Viden, der igen indgaar i et særligt aandeligt Organ til Opbevaring som Erindring. Dette Organ er udtrykt i mit Hovedværk Livets Bog som Skæbneelementet. Alle Væsenets Oplevelser eksisterer her som Erindringer. Disse Erindringer ligger til Grund for alt, hvad Væsenet ejer af Kundskab eller Viden. Af denne Kundskab er det afhængigt af, hvad Væsenet kan forstaa og omdanne til Erkendelse og Viden af nye Oplevelser eller Sanseimpulser.

Hvorfor det levende Væsen kan overleve sin fysiske Organismes Undergang.

Men naar det levende Væsen saaledes har sin Bevidsthed, sin Viden og Erkendelse paa det aandelige Plan, og derfor i Virkeligheden har sin fundamentale Oplevelses- og Manifestationsstruktur her, kan den ikke rammes af dets fysiske Legemes Undergang. Det har stadig sin Bevidsthed, Tankefunktion og Viden i Behold. Men da dets fysiske Legeme er gaaet under, kan det ikke mere modtage fysiske Reaktionsimpulser og kan saaledes ikke mere direkte opleve den fysiske Verden. Men da Bevidstheden og dermed Tankefunktionen stadig eksisterer, kan Væsenet saaledes stadigt tænke, hvilket vil sige: skabe i aandelig Materie. Her former Materien sig automatisk efter Væsenets Tanker eller Tankebilleder. Da det nu ikke mere har det fysiske Legeme og ikke mere sanser fysisk, bliver dets Tanker og andre Væseners Tanker det aandelige Tilværelsesplans ydre Omgivelser.

Organismens Alder gælder ikke dens Jeg eller Ophav.

Igennem dette vort lille Overblik over det levende Væsens kosmiske Struktur, har vi nu faaet bekræftet, hvorledes det levende Væsen i sin virkelige højeste Identitet og kosmiske Eksistens ikke er identisk med den, i mere eller mindre fast Stof manifesterede, fysiske Organisme. Denne Organisme har saaledes ikke noget at gøre med selve det kosmiske Væsen bag Organismen ud over dette, at den er et midlertidigt Redskab for nævnte Væsen. Da den hører ind under de skabte Ting, er den forgængelig. Den er saaledes Slitage underkastet og maa gaa sin Undergang i Møde, ligesaavel som den engang maatte blive til. Dens Eksistenstid eller Alder er saaledes ikke det levende Væsens Alder, der udgør dens Ophav, og for hvem den er et Oplevelses- og Manifestationsredskab. Naar vi siger om et levende Væsen, at det er saa og saa gammelt, er det i Virkeligheden saaledes, som her er nævnt, kun dets Organismes Alder, der bliver udtrykt. Naar vi siger om det samme Væsen, at det er smukt, eller det ikke er smukt, det er saa og saa stort eller lille, saa er det ligeledes Organismen og ikke Væsenet bag Organismen, vi bedømmer.

Jeg'et eller det levende "Noget" bag Organismen er eet med Evigheden, Uendeligheden og Guddommen.

Væsenet bag Organismen er et kosmisk Væsen og eksisterer saaledes hinsides Tid og Rum. Det udgør ikke en skabt Ting, men udgør derimod det "Noget", der er Organismens Ophav og Skaber, og som benytter den som Redskab for sin Manifestation og Oplevelse af Livet. Men da Skabelse kun kan være en Frembringelse af Tid og Rum, kan Skaberen saaledes ikke selv være identisk med Tid og Rum. Skaberen maa eksistere før det skabte, thi hvordan skulde det skabte ellers være blevet til? - Men naar Skaberen kan eksistere før det skabte, er denne Eksistens ikke afhængig af det skabte. Nævnte Skaber vil derfor ligesaa godt kunne eksistere, efter at det skabte er ophørt med at være til, som det kunde eksistere, før det skabte blev til. Denne Skaber eller dette "Noget" er det samme som Jeg'et i ethvert levende Væsen. Dette Jeg med sin inderste kosmiske Struktur er saaledes aldrig nogen Sinde blevet til, men har fra Evighed af altid været til og vil ligeledes i al Evighed frem over evigt være til. Da det levende Væsens indre kosmiske Struktur og Jeg udelukkende kun kan udgøre "Skaberen", kan det absolut ikke være identisk med "det skabte". Det er saaledes absolut hævet over alt, hvad der er tids- og rumdimensionelt. Det er derfor, det kun kan udgøre Analysen "Noget, som er", hvilken Analyse er nøjagtigt den samme som "Evighedens", der ogsaa kun kan udtrykkes som "Noget, som er". Jeg'et i det levende Væsen er saaledes identisk med Evigheden. Begrebet "Evigheden" er ganske rigtigt Udtryk for ubegrænset eller uendelig Tid, men uendelig Tid saavel som uendeligt Rum kan umuligt eksistere. Saa snart en Tings Analyse overgaar til kun at kunne udtrykkes

som "uendelig", eksisterer Analysen ikke længere som en Analyse af Tingen, men udgør derimod udelukkende kun et Udtryk for Tingens Ophav eller Skaber, der netop er det absolut eneste, der kan eksistere udenfor det tids- og rumdimensionelle, eftersom dette kun kan eksistere som et Produkt frembragt af nævnte Skaber. Derfor ser vi netop ogsaa, at Evigheden saavel som Uendeligheden har nøjagtigt den samme Analyse som Skaberens Jeg. De kan kun udgøre "Noget, som er". Da denne Analyse ogsaa er udtryk for Guddommens højeste kosmiske Identitet, er alle eksisterende levende Væsener hver især, saavel i Mikrokosmos og Makrokosmos som i Mellekosmos, eet med Evigheden, Uendeligheden og Guddommen.

Brev nr. 12, 1960.